

Сазвучја и везе

Изложба *Сазвучја и везе* је логична следећа станица у ликовном кретању Ђурђе Сивачки, свакако неодвојива и тешко дефинисана без кратког осврта на излагање у новембру 2022. године, у Галерији ФЛУ, под називом *Атеље као онирички простор бића*, однос фигуративног и апстрактног ликовног израза изложба слика и цртежа. Проширени назив изложбе тј. тема докторског уметничког рада је кровни израз и суштинска карактеризација радова и идеје, које смо могли видети у широкој лепези од малих камерних до великих слика. Из унутрашњег света ми стварамо материјални који опет интерактивно стимулише нашу осећајну, стваралачку природу да дамо и изнедримо нове садржаје. У случају уметнице, она даје шансу атељеу као материјалној, али и медитативној тачки да изнова допринесе њеном уметничком изразу. Атеље није пука материјална позиција, канцеларијска просторија, већ просторна аура којом подједнако влада спонтаност, пасионираност, одлука и емоција. Тиме се буди моћ простора, даје на значају енергији коју он еманира, ствара ентитет који има значајну улогу у перцепирању укупних релација атеље-уметник-слика-публика-атеље.

Бирани намештај, мобилијар, кадар и целокупан амбијент су по предлошку стварног постојећег атељеа, врло битног самој уметници, који је њој близак, важан, који емотивно дефинише њу и подједнако она њега. Сам као такав је предодређен да изазива одређено расположење, реакцију. Простор је унутарња и визуелна амбијенталност саткана од свих емотивних доживљаја и догађаја које похрањујемо и самим бивањем у њему. Исход који добијамо танано описије колико смо и како смо нежни или немарни према својим потребама и задовољењу истих, у нашем животном, а радном амбијенту. Сlike можемо перципирати као кутије-куће-играчке, где уметница дозвољава свом детињем, искреном, неисквареном креативном потенцијалу да направи паралелу и надовеже на топлину дома, носталгичност и ушуканост, садашњу удомљеност у свом атељеу, где она налази сигурност и повратну енергију. Перспективом и линеарношћу са тежиштем у једној тачки слика нас увлачи и емотивно и визуелно у њену дубину, до иза свега што видимо, до радозналости да се још увучемо, сазнамо, осетимо. Јер нам је топло и угодно довољно да наставимо са игром. Из нашег психолошког и емотивног, унутарњег духовног корпуса, ми креирамо, а затим реализујемо материјалне и физичке орбите у којима ћемо се неометано кретати. На овој замисли Ђурђа надовезује ову изложбу на претходну.

Ђурђа сада видно апстрахује просторе. Сведена геометрија оставља још понеки траг како бисмо били сигурни да смо још у том просторном локалитету, али видно брише и камуфлира строга одредишта, остављајући нас да лутамо и тражимо питања и одговоре у оностраном, ониричком, левитирајућем. Пребацује тежиште на боју, на звучност и одјек боје која је свакако дошла из њеног бића као уметника, као жене, као друга, као особе која осећа, промишља. Не измишља, већ замишља на платнима све те просторне релације и конекције, које постају бојена поља за њу, а магнетска за посматрача. Па желимо да осетимо или чујемо боју, шта има да нам каже о уметници, о њеним дилемама. Ђурђа прича са собом, са нама, користећи ликовне елементе врло редуковано, тек на самом крају. Претходно и прво, та комуникација је у слојевима боје, који се преклапају и које премазује. Колико слојева боје толико слојева емоција и сензација у једном дану, које се међусобно потиру, а сваки тон боје чува појединачне искре из тог вишебојног спектра. Вишезначје боје је дозволило Ђурђи да крене од

дуалности као појма, у ликовном, емотивном, партнерском, сопственом, о дуалности као сукобу, који може остварити склад и хармонију.

Палета боја је отпловила од загаситих, стамених, земљаних, међутонова, и испољила се у врло интензивним, чистим, пуним набоја, интензивним. Опет и поред тог вибрирајућег момента и звонког утиска о женском принципу, пинк, пурпурног, црвеног, ружичастог, стоји стамено и чврсто на платнима, та плава и модра, љубичаста и јака и мужевна, а слободна. Тако је колорит успео да исприча причу о поларитету аниме и анимуса која се може помирити и усагласити, неометано функционисати као топло-хладно, у односима боја и људи. Простори у којима људи живе, није од важности да ли су спољни или унутрањи, базични или комплексни, јер суштински они су односи који нас одређују, они имају своје боје, своје тонове којима их чујемо.

Уметница нуди своје интимне кружоке да нама и себи појасни свој унутарњи свет и његове стимулативне механизме. Уводи нас у свој дом емоција, сензација, осећајности како би нам било лакше да доживимо и уживимо у њеном као да је наше, да смо добродошли. Ако је апстракција сликарство у служби самог сликарстава, ликовности и ликовних потенцијала, онда је ово сликарство интимистичко, које не изискује фигуру да га освежи оплемени, исприча причу фигуре, већ све оно што је потиснуто или истиснуто из ње.

Након помног подсликавања и исликавања слике, Ђурђа тачкањем наноси транспарентни завршни слој. Након разиграних слојева боје и промишљених форми, она приступа репетитивној радњи која њој самој даје смирај, разрешење, откровење а слици интензивнију динамику и ритмику. Кроз нијансирање сопствене сентименталности и ликовне сензуалности, а затим и медитативних понављања, сликарство бива ткање духовности, емотивности и ликовности.

Мира Вујовић, историчар уметности